

Книга Даниїла — номер сорок дев'ятий

Розкриття істин: опівнічний крик, роль ісламу та процес остаточного випробування в останні дні

Jeff Pippenger
2024-01-13

Помноження знань, що настало, коли 1798 року було розпечатане видіння при річці Улай, породило випробувальний процес, який досяг кульмінації в русі Опівнічного крику 1844 року. Опівнічний крик останніх днів, який нині розкривається, був представлений тією історією й включає ті самі випробувальні істини тієї історії, бо звістка Опівнічного крику, що нині розкривається, є відновленням дорогоцінностей Міллера.

Істини, які ми отримали в 1841, 42, 43 і 44 роках, тепер мають бути вивчені й проголошені. Вістки першого, другого і третього ангелів у майбутньому будуть проголошені гучним голосом. Вони будуть звіщені з ревною рішучістю і в силі Духа. Випуски рукописів, том 15, 371.

Головною темою пророчої вістки Опівнічного крику нашого часу є роль ісламу у третьому горі. Усі три горя ісламу представлені на двох таблицях Авакума. Вістка Опівнічного крику останніх днів почала розкриватися під час розчарування 18 липня 2020 року, коли настав час зволікання останніх днів. Так само, як вістка Опівнічного крику в міллеритській історії, вістка останніх днів поступово розвивається, доки не досягне точки, представленої табірним зібранням в Ексетері. У той момент діви або мають олію, або не мають.

Проголошення горя пророка Ісаї проти глузливих мужів, які правлять народом Єрусалима, вказує на те, що видіння стало для п'яниць Єфрема як запечатана книга. В уривку з Ісаї діло зміни сатанинського символу на божественний символ, як це було здійснено в історії адвентизму, має вважатися за гончарну глину. Це діло полягало у встановленні визначення «щоденного» як символу Христа, тоді як воно є символом Сатани. Коли Даниїл ужив слово «тамід» як символ язичництва, він обрав це слово з символічною метою, бо це слово означає «постійний».

Існують три сили, що ведуть світ до Армагеддону, і першою з цих трьох сил є дракон (язичництво). Дракон розпочав свою війну проти Бога на небі. Дракон продовжує ту війну до кінця тисячоліття, коли його нарешті знищують.

І коли сповниться тисяча років, Сатана буде випущений зі своєї темниці, і вийде, щоб звести народи, що на чотирьох краях землі, Гога та Магога, щоб зібрати їх на битву; число їх — як пісок морський. І вони вийшли на широчінь землі й оточили стан святих та улюблене місто; і зійшов вогонь від Бога з неба та пожер їх. І диявол, що зводив їх, був кинутий в озеро вогню та сірки, де звір і лжепророк, і будуть мучитися день і ніч повіки віків. Об'явлення 20:7–10.

Звір (папство), який є другою з трьох сил, що ведуть світ до Армагеддону, і лжепророк (Сполучені Штати), третя з тих трьох сил, обидва з'явилися в історії після історії хреста, і обидва будуть знищені під час Другого Пришестя Христа.

І звір був схоплений, а з ним — лжепророк, який творив чудеса перед ним, якими він обманював тих, що прийняли знак звіра, і тих, що поклонялися його образу. Обоє вони живцем були кинуті в озеро вогню, що палає сіркою. Об'явлення 19:20.

Коли Даниїл обрав єврейське слово «постійне» як символ язичництва (Сатани), він обрав слово, яке вказувало на те, що саме Сатана безперервно бореться проти Бога. Інші дві сили активні у своїй війні проти Бога лише протягом визначених періодів часу. Вибір Даниїлом слова «тамід» («постійне») був цілеспрямованим і точним.

Коли оповідь Ісаї про горе тим, на кого Господь вилив дух глибокого сну і закрив їм очі, простягається від двадцять восьмого розділу до тридцятого, він записує:

Тепер іди, напиши це перед ними на таблиці та занотуй у книзі, щоб це було на майбутній час навіки-віків: що це народ бунтівний, діти брехливі, діти, які не хочуть слухати Закону Господнього; які говорять до провидців: Не бачте; і до пророків: Не пророкуйте нам правди, говоріть нам приємні речі, пророкуйте облуду; відійдіть з дороги, зверніть зі стежки, усуньте від нас Святого Ізраїлевого. Тому так говорить Святий Ізраїлів: За те, що ви зневажаєте це слово й покладаєтеся на насильство та кривду і на них спираєтесь, тому ця беззаконність буде для вас, як пролом, готовий упасти, що випинається на високій стіні, чий розлам прийде раптово, в одну мить. І він розламає її, як розбивають гончарську посудину, розтрощену на друзки; він не пощадить, так що в її розбитті не знайдеться й черепка, щоб узяти жар із вогнища чи зачерпнути води з ями. Бо так говорить Господь Бог, Святий Ізраїлів: У наверненні та спочинку ви спасетеся; у спокої та довір'ї буде ваша сила; але ви не захотіли. Ісаї 30:8-15.

"Таблиця", яку написано, це таблиці другого розділу Аввакума, які були призначені для того, щоб ті, хто їх читає, могли "бігти" і поширювати звістку. "Книгою", яка зробила "запис" про "таблицю", є Аввакум. "Таблиця" з "книги" Аввакума представляє випробувальний процес, який виявляє "народ бунтівний, діти брехливі, діти, що не хочуть слухати закону Господнього". "Бунтівний народ", що відмовляється "слухати", це ті в Єремії, які відмовляються слухати звук сурми сторожа.

І я поставив над вами сторожів, кажучи: Слухайте голос сурми. Але вони сказали: Не будемо слухати. Єремія 6:17.

Непокірні — це ті, хто в історії Ісаї, а також в історії Христа не хотіли слухати.

І сказав: Іди і скажи цьому народові: Слухайте, але не розумійте; і дивіться, але не збагніть. Зроби серце цього народу огрубленим, обтяж їхні вуха і закрив їхні очі, щоб не бачили своїми очима, не чули своїми вухами, не розуміли своїм серцем і не навернулися, та не були зцілені. Ісаїя 6:9, 10.

Глухі бунтівники Ісаї можуть «чути», але вони не «чують», і їхня відмова «чути» виявляє, що вони «не розуміють». Це нечестиві Даниїла, які також є нерозумними дівами Матея, котрі не розуміють примноження знання, представленого на «столі», про який згадано в «книзі» Авакума. Якби глухі бунтівники Ісаї почули, вони могли б повернутися і зцілитися, але їхнє серце огрубіло, тож вони не можуть зрозуміти звістку Опівнічного Крику. Ісус надав друге свідчення про глухих бунтівників.

І підійшли учні та сказали йому: Чому ти говориш їм притчами? Він відповів і сказав їм: Бо вам дано знати таємниці Царства Небесного, а їм не дано. Бо хто має, тому буде дано, і матиме надмір; а хто не має, у того забереться й те, що має. Тому я говорю до них притчами: бо, дивлячись, не бачать; і, слухаючи, не чують, і не розуміють. І сповнюється на них пророцтво Ісаї, яке каже: Слухом почуєте — і не зрозумієте; і дивлячись побачите — і не збагнете. Бо огрубіло серце цього народу, і вухами важко чують, і очі свої заплющили, щоб часом не побачили очима і не почули вухами, і не зрозуміли серцем, і не навернулися, щоб я їх не зцілив. А блаженні ваші очі, бо вони бачать, і ваші вуха, бо вони чують. Бо істинно кажу вам: багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, та не почули. Матвія 13:10-17.

Мудрі розуміють таємницю притч, тобто істину, що подається рядок за рядком. Мудрі — блаженні, бо вони бачать і чують, і мудрі та блаженні представлені в дванадцятому розділі Даниїла. "Мудрі" — це ті, хто розуміє (своїм серцем) примноження знання, представлене "столом", про який згадано в "книзі" Авакума, а "блаженні" — це ті, що очікують.

І він сказав: Иди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова замкнені та запечатані до часу кінця. Багато хто очиститься, вибіляться і буде випробуваний; а нечестиві чинитимуть нечестиво, і жоден із нечестивих не зрозуміє; а мудрі зрозуміють. І від часу, коли буде віднята щоденна жертва і буде поставлена гидота спустошення, буде тисяча двісті дев'яносто днів. Блажен той, хто чекає і дійде до тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів. Даниїла 12:9-13.

Міллерити правильно розуміли, що тисяча триста тридцять п'ять днів почалися тоді, коли язичництво («щоденне») було «усунене» у 508 році. Благословення було обіцяне тим, хто очікував у 1843 році. Слово «cometh» у цьому уривку означає «торкається». Рік 1843 «торкнувся» року 1844, коли завершився. Коли рік 1843 завершився, настав «час зволікання» Авакума, і було проголошено благословення для тих, хто чекав, як наказано в «книзі», у якій були зазначені «таблиці». «Книга» Авакума наказувала «чекати» на видіння.

Даниїл визначає 1798 рік як час кінця, коли з його книги було знято печатку, і тоді був започаткований трьохетапний випробувальний процес (очищення, вибілення та випробування). Цей процес досяг свого завершення у виявленні прихованої історії семи громів. Ця прихована історія — це три віхи істини, представлені першим розчаруванням, звісткою Опівнічного крику та Великим розчаруванням. Благословення досягнення першого розчарування представляє трьохетапний випробувальний процес наприкінці історичного періоду 1798–1844 років.

Історія 1798 року, аж до великого розчарування 1844 року, є прообразом історії 1989 року, аж до недільного закону, що невдовзі настане. Є благословення, обіцяне тим, хто очікує видіння, яке почало забарятися під час першого розчарування. «Мудрі» дванадцятого розділу Даниїла — це ті, хто «благословенні» і хто «очікують». Нечестиві — це ті, хто не «чують» серцем і не «бачать». Увесь досвід міллеритського руху підсумований у чотирьох віршах Даниїла, і ці вірші також представляють історію запечатування ста сорока чотирьох тисяч.

Священна історія, представлена в тих чотирьох віршах, ґрунтується на розумінні зростання пізнання, яке було відображено на таблицях Авакума, а також на зростанні пізнання, яке Ісус окреслив, навчаючи за методикою «рядок на рядок». Він подавав притчу за притчею, щоб пояснити таємницю пророцтва «мудрим». «Нечестиві» у дванадцятому розділі Даниїла не розуміють, а у 2-му Посланні до Фесалонікійців, другому розділі, їхня відсутність розуміння подана як ненависть до істини, що призводить до сильної омани. Істиною, якої нечестиві не любили в листі Павла, є «щоденне», і в чотирьох віршах Даниїла конкретно окресленою пророкою істиною також є «щоденне».

Ісус сказав учням, що вони блаженні, і, роблячи це, Він протиставляв їх тим у книзі Ісаї, які відмовилися бачити й чути, щоб вони могли навернутися. Ті, що блаженні в дванадцятому розділі Даниїла, — це ті, хто чекає. Чотири вірші в дванадцятому розділі Даниїла, а також сповнення цих віршів в історії міллеритів, а також протиставлення в книзі Ісаї класу, який відмовився чути й бачити, а також та сама відмінність між двома класами, яку зробив Христос, — усе це вказує на приховану історію семи громів, що з'явилася 18 липня 2020 року. Остаточний випробувальний процес в історії міллеритів, який почався під час першого розчарування, тепер повторюється. Дехто побачить, а інші відмовляться бачити.

Усі послання, дані у 1840–1844 роках, мають нині бути проголошені з силою, бо багато людей втратили орієнтири. Ці послання мають бути донесені до всіх церков.

Христос сказав: «Блаженні ваші очі, бо вони бачать; і ваші вуха, бо воничують. Бо істинно кажу вам, що багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, — та не почули» [Матвія 13:16, 17]. Блаженні ті очі, що бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках.

"Звістка була дана. І не слід зволікати з повторним проголошенням звістки, бо знаки часу сповнюються; завершальна праця має бути виконана. Велика праця буде звершена за короткий час. Незабаром за Божим призначенням буде дана звістка, що переросте у гучний клич. Тоді Даниїл постане у своїй долі, щоб дати своє свідчення." Видання рукописів, том 21, 437.

Вільям Міллер був приведений ангелами до розуміння, що «щоденне» було символом язичницького Риму. Сестра Вайт прямо підтвердила, що він мав рацію в цьому розумінні. Це розуміння, яке було представлено на «таблицях», згаданих у «книзі» Авакума, є «для часу, що має настати». Розпечатання тієї «книги» виявляє «бунтівливих, неправдомовних дітей». «Діти» є символом останнього покоління, тож «час, що має настати», в уривку Ісаї

виразно позначений як останні дні слідчого суду.

Ісає стверджує, що «лживі діти» відкинуть пророчу вістку, представлену на «таблиці», про яку згадано в «книзі», бо вони кажуть провидцям: «Не бачте», а пророкам: «Не пророкуйте нам істини, говоріть нам приємне, пророкуйте облуду». У 1863 році лаодикійський адвентизм розпочав процес виконання прохання лживих дітей, що дедалі посилювався. Цю працю Ісає подає як відкинення давніх стежок мілеритських підвалин, бо вони сказали: «Зійдіть з дороги, зверніть зі стежки, зробіть так, щоб Святий Ізраїлів перестав бути перед нами». Той шлях, що є дорогою, — це Єреміїні давні стежки.

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і запитайте про давні стежки, де той добрий шлях, і ходіть ним, і знайдете відпочинок душам своїм. Та вони сказали: Не будемо ходити ним. Єремії 6:16.

Відкинення «брехливими дітьми» «давніх стежок» Єремії є відкиненням вістки Опівнічного Крику, у якій знаходиться «спочинок», що є також «спочинком і освіженням», яких вони не хотіли слухати в Ісаї, а також освіженням вістки пізнього дощу. Ця вістка є вісткою Опівнічного Крику, представлена в історії міллеритів і проілюстрована на «таблицях», що зазначені в «книзі». Відкинення брехливими дітьми вістки Опівнічного Крику представлено їхнім бажанням «щоб Святий Ізраїлів перестав бути перед» ними. Перше видіння Еллен Вайт, яке Альфа й Омега напевно використали б, щоб представити кінець, визначає шлях праведних, позначаючи світло на його початку та того, хто веде «мудрих» до кінця шляху.

Позаду них, на початку шляху, було встановлено яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було «опівнічним криком». Це світло сяяло вздовж усього шляху й освітлювало їм дорогу під ногами, щоб вони не спіткнулися.

Якщо вони не відводили очей від Ісуса, який був просто перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто стомився і казав, що місто дуже далеко, і що вони сподівалися увійти до нього раніше. Тоді Ісус підбадьорював їх, піднімаючи Свою славу правицю, і з Його руки виходило світло, яке коливалося над адвентською групою, і вони вигукували: «Алілуя!» Інші необачно відкидали світло позаду них і казали, що це не Бог вивів їх так далеко. Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спотикалися та втрачали з очей орієнтир і Ісуса, і падали зі стежки вниз, у темний і злий світ унизу. Християнський досвід і вчення Еллен Г. Вайт, 57.

Це було світло Опівнічного крику на початку й у кінці. Це був Ісус (Святий Ізраїлів), якого вони хотіли усунути з-перед своїх очей. Світло від славної правиці Ісуса було світлом Опівнічного крику, як воно було представлене на «таблицях», що були зазначені в «книзі». Відкинення «брехливими дітьми» звістки Опівнічного крику Христа та шляху, яким вони мали йти, навело на них Божий суд, коли вони з нього падали. «Висока стіна», що ламається раптово, — це «стіна» відокремлення церкви від держави, яка буде зруйнована під час запровадження недільного закону, який незабаром настане. Той суд приходить «раптом, в одну мить», і буде «як розбиття гончарного посуду, що розламується на шматки». Це суд,

пов'язаний із переверненням сатанинського символу «щоденного» догори ногами та визначенням його як символу Христа.

Авжеж, ваше перевертання всього догори дригом буде вважене за гончарську глину: бо чи скаже виріб про того, хто його зробив: Він мене не зробив? або чи скаже те, що зліплене, про того, хто його зліпив: Він не має розуму? Ісаїя 29:16.

"Щоденне" — це пророча істина, яка поєднує чотири вірші у дванадцятому розділі книги Даниїла, що визначають різницю між нечестивими та мудрими. "Щоденне" — це істина, яку ненавидять ті, хто приймають сильну оману у Другому посланні до Солунян. "Щоденне" представляє прагнення "бrehливих дітей" змусити Святого Ізраїля відійти з їхнього шляху. А їхнє покарання представлено розбиттям гончарної посудини, і те, що залишається, є ілюстрацією загубленого стану нерозумних дів, бо серед розбитих і вцілілих уламків тієї розтрощеної гончарної посудини там "не знайдеться" "ані черепка, щоб узяти жар із вогнища, або щоб зачерпнути води з ями."

І «вогонь», і «вода» є символами Святого Духа, як і олія в притчі про десять дів. Коли Опівнічний поклик прийде раптово, в одну мить, як це сталося на табірному з'їзді в Ексетері в серпні 1844 року, для «бrehливих дітей» буде неможливо знайти бодай якусь олію (воду чи вогонь). Їх було покликано «повернутися» після першого розчарування, як і Єремію, але вони відмовилися.

Знайшов я Твої слова, і з'їв їх; і Твоє слово стало для мене радістю та веселістю серця мого, бо я названий Твоїм Ім'ям, Господи, Боже Саваофе. Я не сидів у зборі насмішників і не веселився; я сидів на самоті через Твою руку, бо Ти наповнив мене обуренням. Чому мій біль вічний, а рана моя невигойна, що не хоче загоїтися? Невже Ти будеш для мене зовсім як обманщик і як води, що висихають? Тому так говорить Господь: Якщо повернешся, то Я знову приведу тебе, і ти стоятимеш переді Мною; і якщо відділиш дорогоцінне від нікчемного, будеш Моїми устами; нехай вони повертаються до тебе, але ти не повертайся до них. І Я зроблю тебе для цього народу укріпленою мідною стіною; і вони воюватимуть проти тебе, та не подолають тебе, бо Я з тобою, щоб спасати тебе і визволяти тебе, — говорить Господь. І Я визволю тебе з руки беззаконних і викуплю тебе з руки жорстоких. Єремія 15:16–21.

Єремія представляє тих, хто повернувся після першого розчарування, тих, хто взялися до праці відокремлення «дорогоцінного від нікчемного», щоб «стояти перед» Господом і бути «устами» Господа. Це ті, кого в дев'ятому розділі представляє Даниїл як таких, що розуміли свій розсіяний стан, а потім молилися молитвою з двадцять шостого розділу книги Левіт. Це ті, кого представляють Даниїл, Єремія та сторожі Авакума, яких протиставлено «бrehливим дітям». «Бrehливими дітьми» їх також назвав «Святий Ізраїлів», коли Він сказав: «у наверненні та спокої спасетесь; у тиші та довірі буде ваша сила; але ви не захотіли».

Дорогоцінності Міллера — це істини, представлені на таблицях Авакума, які становлять випробування вістки Опівнічного Крику, що породжує два класи поклонників. Символом бунту, який проявляється проти тих дорогоцінностей, є «щоденне». Міллер був точним у

своєму розумінні «щоденного», але його розуміння обмежувалося історією, у якій він жив, а дорожчості, які він звик класти на стіл у центрі своєї кімнати, тепер сяють удесятеро яскравіше, ніж тоді, коли Міллер уперше поклав їх на свій стіл. Тепер вони в більшій скриньці, бо ця скринька представляє не лише Біблію, як це було за часів Міллера, але представляє і Біблію, і Дух пророцтва.

Саме ці двоє свідків дають випробувальне світло в останні дні, і саме ці двоє свідків стають головним полем битви в останні дні. Міллер бачив цю боротьбу, бо у своєму сні вони взяли його скриню (Біблію) і розірвали її. Іван, який представляє «мудрих» в останні дні, «був на острові, що зветься Патмос, заради слова Божого і заради свідчення Ісуса Христа». Івана переслідували за те, що він вірив звістці як Біблії, так і писань Еллен Уайт.

Ми продовжимо розгляд істин, представлених у видінні при річці Улай, яке було розкрито у 1798 році, у наступній статті.

"Нам нема чого боятися за майбутнє, хіба якщо ми забудемо шлях, яким Господь вів нас, і Його вчення у нашій минулій історії." Нариси життя, 196.